

แหวนหมั้น

บทที่ 18

ชายหนุ่มยืนรอกอยู่ตรงที่เดิม ใบหน้าแจ่มใส รอยยิ้มพริ้มพรายฉายอยู่ทั้งที่ริมฝีปากและดวงตา หล่อนยิ้มตอบอย่างเคร่งขรึม แต่ก็ก้าวเข้าประตูที่ชายหนุ่มเปิดรอ

“คิดถึงจังเลย”

เขากล่าวในทันทีที่เข้ามานั่งในที่นั่งของคนขับรถ เขาไม่ได้ใช้รถยนต์สีฟ้าคันเดิม แต่เป็นรถอีกคันหนึ่งซึ่งไม่มีใครจำได้ มันเป็นรถซึ่งเขาจัดไว้ให้เจ้าหน้าที่ระดับสูงในบริษัทได้ใช้เพื่อติดต่อธุระการงาน

เอมอมรถอนใจกับคำพูดประจวบเหมาะของชายหนุ่มน้อยกล่าวต่อคนรัก

“ไปเที่ยวเมื่อวานไม่สนุกเลย เพราะว่าคุณไม่ยอมไปด้วย”

“จริงหรือคะ” หล่อนถาม มีรอยยิ้มรู้ทันอยู่ในใบหน้า “แต่เพ็ญบอกว่าคุณสนุกมากนี่ ฟังที่เขาเล่าให้ฟังแล้วก็รู้สึกว่าคุณสนุกมากจริงๆ”

“ใครบอก คุณเพ็ญหาเรื่อง” เขาร้อนตัว มือใหญ่ที่อบอุ้มคว้ามือบางๆ ไปกุมไว้ “คิดถึงคุณจริงๆ นะ เอมมี”

เอมอมรถอนใจ ค่อยๆ ดึงมือออกจากมือเขา “คุณลิตคะ เราไม่ใช่คู่รักกันนะ” หล่อนเตือน

เขานิ่งไปก่อนจะอดอดอัน “อยากให้เราเป็น ผมรักคุณนะ”

พอเห็นสีหน้าเจ๋ออี้ไม่เชื่อถือ เขาก็แก้แค้น

“คิดว่ารัก.... กำลังจะรัก....”

หล่อนพูดยิ้มๆ “อย่างน้อยคุณก็พูดโกหกความจริงมากขึ้น”

“คุณคิดว่าผมพูดไม่จริงหรือ ที่บอกว่ารักคุณ”

“คุณบอกรักง่ายเกินไป”

“แล้วคุณล่ะ รู้สึกยังไงกับผมบ้าง”

“ฉันไม่อยากจะรู้ว่าตัวเองรู้สึกยังไงหรอกค่ะ”

“ซีโก่งจัง” เขายื่นมือมาอีก แต่แล้วก็ชะงักกลับไป “อยากให้คู่มั่นของคุณหายไปจากชีวิตของเรา”

ชีวิตของเรา... หล่อนสะท้อนใจกับคำพูดนั้น

ชายหนุ่มขับรถวนเวียนไปตามท้องถนนเหมือนไม่มีจุดหมาย ฝนเริ่มโปรยลงมา

“ไปไหนกันดี” เขาหันมาปรึกษา

“กลับบ้านเถอะค่ะ”

“ไม่อยากจะอยู่กับผมหรือ” เขาตัดพ้อ

เอมอมรถอนใจ ทำไมจะไม่อยาก แต่อยู่กับเขาแล้วจะได้อะไร นอกจากทำให้ทุกอย่างแย่งลง รวมทั้งใจของหล่อนด้วย

“ฉันกลับบ้านค้าอยู่เรื่อย”

“กลัวนายคมกริชจะว่าหรือ”

“ไม่อยากจะทำให้เขาตำหนิค่ะ”

“กลัวเขาจะเอาไปฟ้องคู่มั่น”

“ไม่กลัวหรอกค่ะ เราโตๆ กันแล้ว เขาคงไม่ฟ้อง”

“ดีแล้วละ...”

หล่อนแปลกใจเมื่อเขาเลี้ยวรถเข้าไปจอดในที่จอดรถของอาคารที่พักอาศัยขนาดใหญ่ หล่อนถามเขาว่า

“จะมาหาใครหรือคะ”

“ขึ้นไปดูซี...”

เขาจูงหล่อนในหวิงผ้าสายฝนเข้าไปในตึก ต่างก็ขึ้นละอองฝนด้วยกันทั้งคู่ เมื่อขึ้นลิฟท์มายังชั้นบน

“บ้านใครกันคะ”

เขาไม่ตอบ แต่เมื่อเขาล้วงหยิบกุญแจจากกระเป๋า หล่อนก็เข้าใจ “คุณลิตคะ...ฉันคิดว่า...”

เขาเปิดประตูห้อง “เข้าไปนา”

หล่อนล้งเล แต่ก็ยอมก้าวตามพลั้งลึกลับเมื่ออีกฝ่ายรูดังบางๆ ให้เดินเข้าไปข้างใน ชายหนุ่มปิดประตูตามหลัง

“เป็นไง...บ้านผมแจ๋วไหม” เขาอวด

“สวยดีค่ะ แต่มันไม่สมควรที่ฉันจะอยู่กับคุณที่นี่”

“รู้ละนา... แต่ว่าผมอยากอยู่กับคุณนี่ ผมไม่รู้ว่าจะไปไหนที่จะไปรเวตเท่านั้น”

ชลิตดิ่งให้เดินตาม หล่อนชินตัวไว้

“เอมมี ทำตัวให้สบายเถอะนา”

“ฉันไม่อยากจะให้ใครมาพบที่นี่นี่คะ”

“ไม่มีใครมาหรอก ถ้าใครมาเราก็ไม่เปิดประตู ไม่มีใครรู้หรอกว่าเราอยู่ ไม่มีหนุ่มโสดรูปหล่อที่ไหนจะอยู่บ้านในเวลาอย่างนี้หรอกนะครับ”

หล่อนยิ้มขำ แต่ก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี

“มาเถอะ” เขาจูงให้เดิน ดึงกระเป๋ามาวางไว้บนโต๊ะ “หิวน้ำไหม บริการตัวเองเลย เพื่อผมด้วยนะ”

หล่อนหันไปมองส่วนที่จัดเป็นครัวเล็กๆ หันมาอีกที ร่างสูงที่หนาแน่นก็หายเข้าประตูห้องนอนไปแล้ว

หญิงสาวเปิดตู้เย็น เห็นมีเบียร์แช่อยู่หลายขวด นอกจากนั้นก็ยังมีน้ำผลไม้หลายชนิด หล่อนหยิบขวดน้ำส้มออกมาเทใส่แก้วสองใบ

อีกฝ่ายหนึ่งกลับออกมาพร้อมกับถือผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ไว้ในมือ
หล่อนรู้สึกขัดเขินเมื่อเห็นลำตัวท่อนบนของเขาเปลือยเปล่าเห็นกล้ามเนื้อที่
แน่นหนาสมบุรณ์ ไรขนอ่อนๆ กระจายตัวอยู่บริเวณหน้าอก

“โอ้ นั่นจะให้ผมตีมน้ำส้มหรือครับ” เสียงถามเจือหัวเราะ
“ผมไม่ได้ตีมน้ำส้มมานานแล้วนะ”

“ตีมน้ำส้มหรือใช้ไหมล่ะคะ แต่ว่าวันนี้ห้ามนะ”

“กลัวผมเมาแล้วจะทำอะไรคุณหรือ”

“กลัวจะแก๊งเมาค่ะ” หล่อนพูดยิ้มๆ หลบดวงตาที่ทำประกาย
วาววามทำเป็นหันไปสนใจอย่างอื่น

เขาห่มผ้าลงบนตัวหล่อน “เช็ดตัวก่อน เดี่ยวจะไม่สบาย”

เอมอมรขยับถอยไป ชับผืนผ้าลงกับเนื้อตัว “โดนผืนนิตหน้อย
ไม่ถึงกับจะเป็นอะไรหรอกค่ะ”

“หรือจะเปลี่ยนเสื้อ”

“ไม่ต้องหรอกค่ะ”

อีกฝ่ายทำเสียงหยอกเย้า “น่า...เสื้อของผมตัวใหญ่ ใส่ง่ายถอด
ง่ายนะ”

หล่อนหน้าแดง เดินหนี

เจ้าของห้องเลือกตลับเทปใส่ลงในเครื่องเสียง ชั่วครู่เสียงแผ่วพริ้ว
ไพเราะของดนตรีก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียงแผ่วทุ้มอ่อนหวานของนักร้องหนุ่ม
“เปิดเบาๆ คนข้างนอกไม่ได้ยินหรอก”

ร่างที่อบอุ่นเดินมานั่งขีดร่างบางๆ อย่างจงใจ หญิงสาวขยับหนี
ชายหนุ่มทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ขยับตาม

“ผมชอบฟังเพลง... ตอนจะนอนยังต้องเปิดฟังจนหลับ คุณล่ะ”

“ฉันนอนเงียบๆ ทุกคืนค่ะ”

“แต่อีกหน้อยก็ไม่นอนนะ” เขาเย้า

หล่อนแก้งทำเป็นไม่ได้ยิน ขยับหนีไปจนสุดเก้าอี้

พอขึ้นเพลงที่สองเขาก็ร้องคลอ เลื่อนตัวเข้าชิด แขนหนึ่งโอบ
รอบไหล่ อีกมือหนึ่งจับมือหล่อนไว้

...Dear heart, wish you were here to warm this night...

จิตใจของหล่อนสั่นไหว หล่อนขยับมือ แต่อีกฝ่ายยึดไว้

Dear heart, seems like a year since you went out of my sight.

A single room, a table for one, It's a lonesome time all night.

But soon I'll kiss you, hello at our front door.

My dear heart I want you to know I'll leave your arms never
more.

หล่อนถอนใจ ลุกขึ้นเดินหนี

ชายหนุ่มถามอย่างตัดพ้อ “ทำไมคุณต้องหนีผมอยู่เรื่อย นะ เอมมี”
เสียงตอบอ่อน “มันทำให้ฉันไม่สบายนี่คะ เราไม่ใช่คู่รักกัน
แล้วฉันก็มีคู่มั่นอยู่แล้วทั้งคน”

“ไม่ใช่คู่รัก...มีคู่มั่น... คุณคอยเตือนผมอยู่อย่างนี้ทั้งๆ ที่คุณก็
รักผม คุณรักผมใช่ไหม...”

“ฉันไม่รู้.... ฉันไม่อยากจะรู้ด้วย”

เขาลุกเดินตามมา “คุณไม่กล้ายอมรับเพราะคุณกังวลอยู่ใช่ไหม...
ในเมื่อมันทำให้คุณวุ่นวายนักก็ถอนหมั้นเสียสิ”

“ไม่ได้หรอกค่ะ” คำตอบนั้นรออยู่ที่ริมฝีปาก เสียงอ่อนๆ ที่พูด
ต่อสะท้านหวั่นไหว “เลิกกับคุณจะเป็นการง่ายกว่า”

“เอมมี... อย่าพูดอย่างนั้น” น้ำเสียงเขาแว่วออน

“จริงๆ ค่ะ คุณลิต ฉันคิดเรื่องนี้อยู่นานแล้ว เราควรจะเลิกพบกัน
ฉันอยากให้คุณหายไปจากชีวิตของฉัน คุณจะกรุณาช่วยฉันหน่อยไม่ได้
หรือคะ”

เขายืนมองหล่อนนิ่งอยู่อย่างนั้น ประกายตาของเขาทำให้หล่อน
หวั่นไหวอ่อนอกอ่อนใจ ได้แต่ยืนมองกันเงียบๆ

แล้วหล่อนก็เห็นเขาขยับตัว พูดเสียงขรั่ม

“หิวไหม...”

“ไม่ค่ะ”

“แต่ผมหิวแล้วนะ หาอะไรกินกันเถอะ”

เขาผละจากหล่อนไปในทันที เอมอมรยืนมองก่อนจะเดินตามไปดู
อาหารที่เขาถืออยู่ก็คือขนมปัง

“ไม่ใช่ผมติดฝรังหรือ แต่ว่าขี้เกียจหุงข้าว”

เขาหยิบเนยสดออกมาวางบนโต๊ะ จัดแจงทอดไข่ดาวกับไส้กรอก
มีขวดผักดองและน้ำซอสหลายอย่างเรียงกันอยู่ในตู้เย็น ไม่ช้า ทุกอย่าง
ก็ถูกวางรออยู่บนโต๊ะ

“เตรียมอาหารอย่างนี้ คุณก็ตำหนิไม่ได้นะ ว่าไม่อร่อย... ที่จริงผม
ทำกับข้าวได้... อร่อยด้วยนะ วันหลังคงจะ...” เขาหยุดพูดแต่เพียงนั้น

หญิงสาวเข้าใจ ไข่แล้ว เขาก็คงไม่แน่ใจว่าจะมีวันหลัง

เขาเทนมสดใส่แก้ว ทำเสียงร่าเริงเลื่อนมาให้

“ชอบตีมนมไหม ผมตีทุกวันเลยนะ วันละหลายๆ ด้วย”

“ยังไม่หย่านม” หล่อนเย้า

“ยังไม่ยอมหย่า” เขาแก้งทำนัยน์ดาวาาขณะเน้นถ้อยเน้นคำ

“นมของชอบ”

หล่อนหัวเราะ ต่างก็ทานอาหารกันเงียบ ๆ

“เอมมี...”

“คะ...”

“จะเป็นยังไงถ้าคุณไปจากผม” เขาถามขี้น ๆ

หล่อนยิ้มขี้น ๆ “คุณก็สบายดีนะซีคะ”

“คุณไม่คิดว่าผมชอบคุณจริงๆ ไซ้ไหม” เขาตัดพ้อ “คุณเห็นว่าผมเป็นคนมักง่าย ฉาบฉวย เจ้าชู้...”

“ส่ำสอน กะล่อน” หล่อนต่อขี้น ๆ

“นั่นละ... แต่จะบอกให้ ผมไม่เคยอยากจะรักใครเท่าคุณ”

“เคยแต่รักแล้วจริงๆ”

“ผมลืมนิดดีไปหมดแล้ว ตอนนี้มีผมมีแต่คุณนะ”

“ไม่จริงหรือคะ”

“จริง” เขาพูดหนักแน่น “คุณอาจจะอ้างสมรัก หรือเพ้อเจ้อที่จริงละผมเคยชอบวักเขา แต่ไม่ใช่ในแบบที่ผมชอบคุณ ผมไม่ได้นึกถึงสองคนนั้นเลยตั้งแต่ได้ใกล้ชิดคุณ”

“ต่อจากนี้ไป คุณเริ่มคิดถึงพวกเขาได้แล้ว ฉันตัดสินใจแล้วล่ะว่า...”

“เป็นไปไม่ได้...” เขาขัดเรียบ ๆ

หล่อนถอนใจ “ถือว่าเป็นการขอร้อง ในฐานะที่เรา...มีใจตรงกันนะคะ”

“คนใจตรงกัน มีใครเขาขอร้องกันแบบนี้” เขาลุกมายืนข้างหลังจับไหล่บีบเบา ๆ “เลิกพูดแบบนั้นทีเถอะ...เอมมี”

หล่อนถูกตรึงอยู่ด้วยสัมผัสนั้น และก่อนที่จิตใจจะหวั่นไหวต่อไป หล่อนก็ขยับกายลุกขึ้น

“คุณอืมแล้วหรือคะ ฉันจะล้างจานให้นะ”

“วางไว้เถอะ ประเดี๋ยวผมจะล้างเอง”

“แล้วก็จะมานินทาฉันลับหลังนะซี ไปนั่งซีคะฉันจัดการให้”

เขายืนกอดอกมอง ขณะหล่อนกุกี้กุก้อเก็บถ้วยชามไปล้าง

“รู้ไหมว่าคุณทำให้ผมคิดถึงใคร”

หล่อนหันมายิ้ม “คงไม่ใช่แฟนเก่าคนใดคนหนึ่งนะคะ ฉันไม่คิดว่าคุณเคยมีแฟนเซยๆ อย่างฉันหรอก”

“เปล่า ผมคิดถึงแม่”

“หรือคะ...”

“จริงๆ นะ ไม่ใช่จะเป็นเพราะรูปร่างหน้าตาหรือเพราะผมยังเล็กมากตอนที่แม่ตาย ผมจำตัวเป็นๆ ของแม่ไม่ได้ จำได้จากรูป”

“ฉันเสียใจด้วยคะ...”

“แต่คุณมีอะไรหลายอย่างที่ทำให้ผมรู้สึกอบอุ่น... คล้ายๆ แบบนั้นผมเองก็พูดไม่ถูก”

“ต่อไปคุณจะเรียกฉันว่าแม่ก็ได้ล่ะคะ” หล่อนยิ้ม

เขาเดินมาข้างหลัง รวบเอวหล่อนกอดไว้

“เรียกว่าแม่คุณ...แม่ทูนหัว...แม่เทพธิดา...แม่ยอดเสนหา ได้ไหม”

เขากระซิบ พร้อมกับนั้นก็ซุกจุกและปากลองที่แก้มหล่อน

“คุณลิตคะ”

เสียงของหล่อนสั่นสะท้าน เบียงตัวหลบ แต่อ้อมแขนยิ่งรัดแน่นขึ้น จุกและปากของเขาขรุขระใส่ซุกใส่ช้อยบนไบหน้า

“คุณลิต...” ใจหล่อนจะขาดรอนลงเสียให้ได้ “เราไม่ใช่...”

“คู่รักกัน”

เขาต่อให้ และอย่างรวดเร็วแต่ว่าหนักแน่น เขาจับร่างหล่อนให้หมุนมา แล้วกอดแนบไว้ทั้งตัว ไบหน้าของเขาลอยอยู่ใกล้ๆ

“ผมไม่ฟังแล้วละ ผมรักคุณ แล้วคุณก็รักผมด้วย” เขาพูดก่อนที่จะประทับริมฝีปากลงมา

เอมมอไร่เรียวแรงที่จะขจัดขึ้น ใจของหล่อนอ่อนเหลวราวกับขี้ผึ้งถูกไฟลน ร่างกายออกจะเกร็งด้วยความแตกตื่นทว่าริมฝีปากอ่อนบางก็เผยอรับจุมพิตราวกับถูกมนต์ เขาจูบครั้งแล้วครั้งเล่า อย่างอ่อนหวาน ดุดตีม เน้นนานราวกับจะถ่ายทอดความรู้สึกทั้งปวงที่ท่วมท้นอยู่ในหัวใจ และหล่อนก็เคลิ้มตามด้วยหัวใจหวั่นไหว หล่อนลืมหดสิ้น แม้จะนึกถึงพันธะและคนที่เป็นคู่หมั้น ก็คล้ายมันถูกทำให้ลางเลือนล่องลอยอยู่ไกลลิบๆ

แล้วจูบนั้นก็เริ่มหนักหน่วงขึ้น สัมผัสรุกล้ำรุนแรงจนหญิงสาวตกใจ เอมมอไร่เริ่มรับรู้ถึงอารมณ์ปรารถนาของเขา... และของหล่อนเอง...

หล่อนหวั่นใจ แต่ก็หยุดมันไม่ได้...

เสียงโทรศัพท์กรีดกังวานขึ้นในท่ามกลางความเงียบ กระชากอารมณ์อันกระเจิดกระเจิงให้กลับคืนมาอีกครั้ง เอมมอไร่ตัว สลัดหลุด ผละออกไปอีกทางหนึ่ง

“เอมมี” ชายหนุ่มเรียกอย่างแปลกใจ

“รับโทรศัพท์ซีคะ” หล่อนเสียงสั่น ตัวสั่นไปทั้งร่าง

ชลิตมองโทรศัพท์ มันยังส่งเสียงเรียก

“ไม่...”

เสียงนั้นดังจนเงียบไปเอง

“เอมมี...”

เขาก้าวเข้ามาหา เอมมอไร่ถอยปราด สีหน้าหวาดหวั่นทำให้ชายหนุ่มชะงัก “คุณลิตคะ...ฉันอยากจะกลับบ้าน....”